

*Tanácsok,
időszűrőségek,
érdekességek*

2014
IV. negyedév

— IV. negyedév —

1. A szombati istentisztelet áldásai

„El nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképpen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget.” (Zsid 10,25)

Szombatnapon hozzátok Isten elé a legjobb ajándékaitokat. Megszentelt szolgálatban adományozzátok Neki a lélek drága életét...

Mindenkinek éreznie kellene az istentiszteletben való részvétel kötelességét, hogy a szombati összejövetelek minél vonzóbbak legyenek. Ne csak megszokásból jöjjünk össze, hanem hogy gondolatcserét folytassatok, elbeszéljétek tapasztalataitokat, kifejezzétek hálátokat és az isteni felvilágosítás utáni, őszinte vágyatokat, hogy jobban megismerhessétek Istent, és akit elküldött: a Jézus Krisztust. Krisztusról beszélgetve egymás közt, erősítsétek lelketeket az előttetek álló életharchoz és kísértésekhez. Soha se gondoljátok, hogy önmagatok felé fordulva is keresztények lehettek. Az emberiség egyedekből áll, s minden ember tapasztalata nagymértékben az embertársai tapasztalatától függ.

Még a századrészét se kapjuk el azoknak az áldásoknak, amelyeket az istentiszteletre összegyűlve elnyerhetnénk. Fejleszteni kell a megfigyelőképességünket. Örölnünk kell a barátozásoknak. Ha ilyen reménységgel rendelkezünk, miért nem lángol szívünk az Isten iránti szeretettől?

Arra kell törekednünk, hogy minden vallásos összejövetelt az a tudat éltesen, hogy jelen van Isten és az Ő angyalai, és hogy ők együttműködnek az igazi hívőkkel. Az istentiszteleti helyre való belépéskor kérjétek meg az Urat, hogy távolítsa el az összes gonoszságot a szívetekből. Csak azt hozzátok be az Isten szent templomába, amit Ő megáldhat.

Boruljatok le Isten előtt az Ő hajlékában, és szenteljétek Neki az Ő – Krisztus vérén megváltott – tulajdonát. Imádkozzatok a szónokért és az istentisztelet vezetőjéért. Imádkozzatok, hogy arra a személyre, aki az élet Igéjét szólja, gazdag áldás szálljon. Buzgón törekedjétek és vágyakozzatok arra, hogy magatok is áldásban részesüljétek.

Isten megáldja mindazokat, akik készülnek a szolgálatra. Ők megérti mit jelent a „lélek bizonyosságával” rendelkezni, mert ők hit által elfogadták Krisztust.

Az istentiszteleti hely nagyon szerény is lehet, de Isten azt emiatt nem fogja kevésbé értékelni. Azok számára, akik lélekben és igazságban meg a szentség szépségében dicsőítik Istent, az istentisztelet a menny kapuja lesz. Talán kicsi a hívők közössége, ők azonban mégis drágák Isten szemében. Az igazság éles pengéje előtt olyanok ők, mint a világ kötőrőjéből kifejtett és az Isten műhelyébe elhozott, formátlan kődarabok, ahol átformáló és átalakító folyamatnak kell őket alávetni. De még így, megmunkálatlan alakban is, értékesek Isten szemében. A nagy Mester kezében van a véső, a kalapács és a fűrész; Ő nem azért használja ezeket a szerszámokat, hogy tönkretegy valamelyiküket, hanem hogy minden lélek tökéletesen jöjjön ki a keze alól. (Tanácsok a gyülekezeteknek, VI. füzet.)

2. Hogyan hallgassuk az igehirdetést

Jézus mondta: „Meglássátok azért, mi módon hallgatjátok: mert akinek van, annak adatik; és akinek nincs, még amijét gondolja is hogy van, elvételik tőle” (Lukács 8,18).

Íme, néhány észrevétel és utasítás, amely segíthet, miközben hallgatjátok a prédikációt, hogy az hasznos és előnyös legyen a számotokra.

1. Ne kíváncsiságból jöjjetek meghallgatni, hanem azzal az őszinte vágygal, hogy tanuljatok, és aztán elvégezzétek a kötelesegeteket. Tévedünk, ha úgy jövünk az Isten házába, hogy fülünk hiú szórakozás után vágyik, a szívünk meg nem hajlandó megjavulni.

2. Nagyon figyeljétek, mit mond az Isten Igéje Figyelmesen és sok tisztelettel kell hallgatni a királyok Királyának és az urak Urának

Szavát, amit az Ő hírnökei mondanak nekünk, akik az Ő nevében szólnak.

3. Ne legyünk előítélettel az igehirdető iránt. Ez volt az egyetlen oka annak, hogy Jézus Krisztus nem tudott hatalmas dolgokat tenni és prédikálni a polgártársai között. Sértette őket, hogy olyan személy szól hozzájuk, akit jól ismernek. Ne feledjétek, hogy a prédikátorok és a vének hozzátok hasonló emberek. Gyakran gondoljuk, hogy nem kell meghallgatnunk a tanítást olyanoktól, akik maguk nem élnek a tanítás szerint. Krisztus meghagyta a népnek, hogy hallgassák és tegyék azt, amire a farizeusok tanítják őket, még akkor is, ha ők nem élnek úgy.

4. Arra is ügyeljétek, hogy a prédikátort ne emeljétek az Istent megillető helyre azaz, ne váljatok függővé valamelyik prédikátortól, vagy hogy többre tartsátok, mint kellene. Egyik prédikátort többre tartani a másiknál: ez gyakran rossz következményekkel járhat a gyülekezet számára. Ez egy végzetes csapda, amelybe a korinthusi keresztények is beleestek, s ami miatt Pál apostol meg is fedtte őket: „Azt értem pedig, hogy mindenitek ezt mondja: Én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé... Mert mikor egyik ezt mondja: Én Pálé vagyok; a másik meg: Én Apollósé; nem testiek vagytok-e? Hát kicsoda Pál és kicsoda Apollós? Csak szolgák, kik által hívókké lettetek, és pedig amint kinek-kinek az Úr adta” (1Kor 1,12; 1Kor 3,4-5).

Avagy a prédikátorok nem az Úr szolgálai-e, akiket elküldött, hogy szolgáljanak azoknak, akik öröklik az üdvösséget? Éppen ezért, nem kellene-e egyformán értékelni őket és munkájukat?

5. Minden elhangzott szót alkalmazzatok magatokra. Amikor az Úr elmondta a tanítványoknak a felső szobában, hogy valaki majd elárulja Őt, abban a pillanatban mindegyikük eltűnődött a saját szívében azon, vajon „Én vagyok-e az, Uram?” (Mát 26,22)

6. Minden istentisztelet előtt, alatt és után is imádkozzatok az Úrhoz. Ha Krisztusnak és a nagy apostolnak, Pálnak is szüksége volt annak a népnek az imájára, amelynek szolgált, annál inkább szükségük van rá ma a prédikátoroknak, akik csupán a Szentlélek egyszerű ajándékaival rendelkeznek.

Engedjük meg, hogy a Biblia egy hatékony eszköz legyen a prédikátor kezében!

3. Az Isten háza iránt való tisztelet

Ellen G. White

„Az én szombatjaimat megtartsátok; szenthelyemet tiszteljétek. Én vagyok az Úr.” (3Móz 19,30)

Isten szent és magasztos; az Ő földi házában, a helyen, ahol az Ő népe összegjön Istent tisztelni, úgy kell viselkedni, mint a Menny kapujában! A hálaénekek és az Úr prédikátorainak szavai az Úr által elrendelt eszközök arra, hogy előkészítsék népét a Ő mennyei temploma számára, a magasztosabb istentiszteletre. (YI, 1896. okt. 8.)

Amikor a hívők eljönnek az istentisztelet helyére, tegyék azt méltóságteljesen, csendben menjenek a helyükre. ... A közönséges beszédnek, suttogásnak, nevetgélésnek nincs helye sem az istentisztelet előtt, sem az istentisztelet után. A hívőket ékesítse buzgó és hatékony kegyesség.

Akinek várnia kell pár percet az istentisztelet kezdetéig, az tartsa meg az igazi istenfélelem lelkületét, csendes imaelmélkedésben emelve fel szívét Istenhez, annak érdekében, hogy az istentisztelet áldásos legyen a számára, és hogy még más lelkek is meggyőződésre és megtérésre jussanak. Gondoljatok arra, hogy a mennyei hírnökök is az imaházban vannak. Nyugtalanságunkkal és azzal, hogy nem tiszteljük az elmélkedés és ima pillanatait, mindnyájan sokat veszítünk az Istennel való örömteljes közösségből.

Emeljétek fel gyermekeitek előtt a keresztyeni mércéket, segítsetek nekik, hogy beleszójék Jézust a tapasztalataikba; tanítsátok meg őket, hogy a legnagyobb tisztelettel legyenek Isten háza iránt, és hogy megértsék, hogy amikor Isten házába jönnek, szerénynek és alázatos szívűeknek kell lenniük, mindig arra gondolva, hogy „Isten itt van, mert ez az Ő háza! A legtisztább gondolatokat és a legszentebb indítékokat kell ápolnunk... ezen a helyen találkozik Isten az Ő népével, és adja rá az Ő áldását!” ...

A szülők ne csak mondják, hanem parancsolják meg a gyermekeiknek, hogy Isten házába a legnagyobb komolysággal és legmélyebb tisztelettel lépjenek be. (EGW, 5T)

Gyakoroljátok a tiszteletet, amíg nem válik lényetek részévé. (YI, 1896. szept. 8.)

4. Az igazi istenfélelem

„Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljétek.” (1Kor 10,31)

„És mindent, amit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjétek, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa. ... És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek” (Kol 3,17., 23.).

„Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának: Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk” (Róm 14,7-8).

Ezek az igehelyek felfedik az igazi istenfélelem lényegét.

Az istenfélelem a szívnek az az állapota, amelyben minden – az egész élet, a lét és minden, amivel rendelkezünk – folyamatos áldozatunk Istennek. Az igaz istenfélelemnek az akaratunk legmagasabb szintű odaszenteltségének kell lennie, amely felette áll mindannak, ami vagyunk, és amivel rendelkezünk – mint például az időnk, a munkánk, a gondolataink, a szavaink és az érzelmeink.

Az istenfélelem az akarat állapota, mikor értelmünk, illetve a szívünk „beleolvad” Istenbe a magasztos szeretetének tárgyaként, amikor nem csak Istenben, hanem Istenért élünk és mozgunk. Más szavakkal, az istenfélelem a szívnek az az állapota, amikor minden figyelem önmagunkról és önmagunk kereséséről, Istenre irányul – gondolataink, szándékaink, vágyaink, kötődésünk és érzelmeink Tőle függenek és Neki szenteltettek.

Az istenfélelem és az igazi vallásosság hasonlóak.

1. Nem tudunk nem odaszentelődni magasztos szeretetünk tárgyának. Ha Istent szeretjük magasztos szeretettel, akkor Ő érte fogunk élni. Amikor valaki magasztos szeretettel szereti Istent, tudni fogja, hogy Istenért él, mint ahogy tudja, hogy él!

2. Ami ennél kevesebb, azt Isten nem fogadhatja el. Amikor az istenfélelem nem szokás és nem a szív állapota, amikor a szív nem teljesen Istené, akkor Istennek biztosan vetélytársa van a szívünkben.

3. Ennek az állapotnak az elhagyása: a szív hitehagyása. Bármilyen is az ember külső viselkedésmódja, amikor azonban eltér az igazi istenfélelemtől – attól, hogy lényét teljesen Istennek szenteli –, akkor

a szívében lemondott a kereszténységről. Már nem szolgálja az Urat, hanem annak szolgál, ami felé a szíve fordult. Akkor ez az objektum az istenfélelemnek tárgyává válik, akkor ez lesz az ő istene.

4. Az istenfélelem igazi lelkülete minden hosszan tartó gondot és minden megemésztő szenvedést az Istennel való mély és állandó közösséggé alakítja. Még ha egyre nagyobbak és sürgetőbbek is a napi feladatok, ám ha úgy végezzük őket, mint Istennek, akkor folyamatos közösségünk lesz Istennel. Mert amit az istenfélelem lelkületében teszünk, az az Istennel való közösséget jelenti.

5. Csakis az igaz istenfélelem állapota hozhat lelki békét. Nincs más, elfogadható lelkiállapot. Egyetlen más lelkiállapotba se tud beleilleszkedni. Az Istennek való odaszenteltség állapotán kívül minden más lelkiállapotban benne lesz a belső lázadás és a lélek gyötrelme. A lelkiismeret megfeddi az önző szívet. Ezért „nincs békessége, így szól az Úr, az istenteleneknek” (Ésa 48,22).

6. „Kinek szíve reád támaszkodik, megörzöd azt teljes békében, mivel Te benned bízunk” (Ésa 26,3), és a folyamatos istenfélelem állapotában van. Lehetetlen, hogy egy ilyen személynek ne legyen békessége, mivel az igazi istenfélelem a békességet is magába foglalja.

Nos, kedves testvérem, meg van-e benned az igazi istenfélelem? Ne mondd azt, hogy „remélem”. Ha Istennek szentelted magadat, akkor tudod; ha pedig nem tudod, hogy Istennek szentelted-e magadat, akkor azt jelenti, hogy nincs meg benned az igazi istenfélelem.

„Ne tévelyegjétek, Isten nem csúfoltatik meg; mert a mit vet az ember, azt aratádjia is. Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet.” (Gal 6,7-8)

5. Az alázatos, kitartó ima

Ellen G. White

„Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű; és imádsággal kérte, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig: És ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld megtermé az ő gyümölcsét” (Jak 5,17-18).

„Illés tapasztalatában fontos tanulságokat kaptunk. Amikor Kármel hegyén esőért imádkozott, hite próbára került, ő azonban nem szűnt meg kérni Istentől” (2 SDA BC 1034). Mialatt Illés imádkozott, a szolgálja őrködött. Hatszor jött vissza hozzá a szolgálja e szavakkal: Nincs ott semmi, se felhő, se bármi jele az esőnek. Illés azonban nem bátortalanodott el. Megvizsgálta saját életét, hogy meglássa: hol mulasztotta el, hogy hálát adjon Istennek. ... Miközben megvizsgálta a saját szívét, úgy érezte, hogy egyre kisebb, mind a maga, mind az Isten szemében. Úgy érezte, hogy semmivé válik, és Isten mindenné; s amikor eljutott a döntéshez, hogy megtagadja magát (lemond önmagáról), de ugyanakkor megragadja a Megváltó kezét, mint erejének és igazságának egyetlen forrását, a válasz is megérkezett az imájára. Jött a szolgálja és így szólt: „Ímé egy kis felhőcske, mint egy embernek a tenyere, jó fel a tengerből” (1Kir 18, 44).

A mi Istenünk nem dugta be a fülét, hogy ne hallja a kéréseinket; és ha szaván fogjuk, megjutalmazza a hitünket. Azt szeretné, ha érdekeinket az Ő érdekeivel kapcsolnánk össze, ekkor biztosan elnyernénk áldását; s miután áldásban részesültünk, nem magunknak adunk dicsőséget, hanem Istennek. Isten talán nem fogja az első imanap alkalmával meghallgatni kérésünket, mert ha így tenne, talán azt gondolnánk, hogy mindig jogunk van a hajlandóságára és minden áldására, amellyel megáld bennünket. Ahelyett, hogy megvizsgálnánk a szívünket és megnéznénk, van-e a benne valamilyen gonoszság, rabjai vagyunk-e valamilyen bűnnek, helyette hanyagokká válunk és észre se vesszük, hogy Istentől függünk... Illés megalázkodott egészen odáig, míg a dicsőséget teljesen Istennek nem adta. Ilyen állapotnál hallgatja meg Isten az imáinkat, mert ekkor fogjuk teljesen Neki adni a dicsőséget... Csakis Isten méltó a dicsőségre.” (2 SDA BC 1034)

6. Krisztus tanítási módszere

Ellen G. White

„Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened!” (Ésa 52,7)

Az igehirdetésekből és a Biblia-tanulmányokból világosan látsszék meg az, hogy minden hitelvi és tanbeli kérdésben az „Így szól az Úr” elvét alkalmazzuk. Krisztus tanításának is ez volt az alapja. Amikor az emberekhez beszélt, hallgatói kérdéseket tehetek föl Neki. Azoknak, akik alázattal keresték a világosságot, mindig kész volt megmagyarázni szavait. A kritika és az akadékoskodás lelkületét azonban elvetette. Ezt nekünk sem szabad támogatnunk. Ha egyesek vitát akarnak provokálni a tanítás vitás kérdéseiben, válaszoljátok nekik azt, hogy az összejövetelt nem e célból rendezték. Ha mégis válaszoltok valamelyik kérdésre, győződjetek meg arról, hogy a hallgatók megértették-e a választ.

Ha a kérdés nem világos, kérdezzetek vissza. Lépésről lépésre haladva mérjétek le, hogy meddig jutottatok. (EGW, 6T)

Az igazságot kell hirdetnünk: nyilvánosan és a személyes kapcsolatainkban, bemutatva minden bizonyítékot, és rámutatva minden – örök jelentőségű – kérdésre, hogy embereket vezethessünk a keresztre felemelt Megváltóhoz. Isten azt szeretné, hogy minden ember üdvözüljön. Figyeljétek meg: Isten Szava mindenütt arra szólít fel bennünket, hogy sürgősen meg kell hívni az embereket, mondjanak le a lélekromboló vágyaikról, szenvedélyeikről és jöjjenek Krisztushoz. Minden erőnkkel igyekeznünk kell meghívni őket, hogy vegyenek példát Jézusról, és fogadják el az Ő önmehtagadó, önfeláldozó életmódját. Mondjuk el nekik, hogy meg kell örvendeztetniük Jézus szívét azzal, hogy Isten minden ajándékát az Ő neve dicsőségére használják...

Töltsetek sok időt imával és Isten Igéjének tanulmányozásával. Legyen mindenki tudatában a saját hitét illető tényeknek, és hogy hit által elnyerik a Szentlelket, mivel igazán éheznek és szomjaznak az igazságot. Tanítsátok meg őket arra, hogyan adhatják át magukat Istennek és hogyan hihetnek ígéreteiben és kérhetik az Ő ígéreteinek teljesítését. A bátorítás és közbenjárás szavai Isten mélységes szeretetéről tanúskodjanak.

Többet kell harcolnunk imában Istennel a lelkek üdvösségéért. Kényszerítsétek a lelkeket a Bárány menyegzőjének vacsorájára. Több imára, hitre, elfogadásra és Istennel való együttműködésre van szükség.

Az embereknek meg kell győződnieük a bűn veszélyességéről. Fel kell nyitni a bűn elkövetőjének nevét. Azok, akik elfogadták a Krisztust: beszéljenek az Ő szeretetéről. Aki megtapasztalta a maga lelkén a Krisztus átformáló erejét, tegyen meg mindent az Úr nevében. (EGW, 6T)

7. Igaz istentiszteletre van szükség

Jól mondta John Calvin az emberi szívről hogy az „a bálványimádás gyára”, miközben arra gondolt, hogy az igaz istentisztelet nem jellemző a bukott ember lényére. A bűnösök bálványimádókká válnak, mert Isten beültette az emberbe az Isten iránti szükségét, s ha nincs jelen az igaz Isten, álisteneket találunk ki magunknak, meg ávallást és álistentiszteletet. Isten az első parancsolatban óva int bennünket az ilyen bálványimádástól: „Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem”.

Isten ál-imádása

Engedelmeskednünk kell a bibliai felhívásnak, hogy gyakoroljuk az igaz istentiszteletet és vessük el a bálványimádást. A Biblia azonban nem csak a hamis istenek imádását nevezi bálványimáadásnak. A második parancsolat tanít bennünket arra, hogy nem csak az álistenek imádása az egyedüli bálványimádási forma. Bálványimádásra kerül sor akkor is, ha az igaz Istent téves módon imádjuk. A második parancsolat így hangzik: „Ne csinálj magadnak faragott képet...” (2Móz 20,4-6). Ez a parancsolat világosan megtiltja az isten-képeket és az ember „Isten-elképzeléseit” az istentiszteleteken. A „faragott képek” magukba foglalják azt a gondolatot, hogy az igaz Istent az általa óhajtott módon kell imádni. Izrael az Urat igaz Istenként magasztalta az aranyborjában. Úgy tekintettek rá, mint a Jehovára. (2Moj 32,5-6). De ez a téves út meggyalázta Istent, és az Isten ítéletét hozta a népre.

Az aranyborjú története arra figyelmeztet bennünket, hogy az Isten népe is beleeshet a bálványimáadásba. Tervezhetünk mi kreatív és újfajta istentiszteleteket, csak az ne vigyen bennünket a bálványimáadásba. Jeroboámot, az északi országrész (Izrael) első királyát és az ő utódait Istennek állandóan feddenie kellett a

bálványimádás, az ál-templom és az abban megtartott istentiszteletek miatt. Isten népe azért kapta leginkább a feddést, mert az igaz Istennek ál-istentisztelettel szolgált.

Isten megfeddi az olyan hagyomány előtérbe helyezését, mely – ha eluralkodik – elértékteleníti az Isten Szavát. „És erőtelenné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendelkezéseitek által” (Mát 15,6). Jézus nem az istentiszteletéről beszélt, amikor ezt kijelentette, hanem Ésaíasnak az istentiszteletre vonatkozó szavait idézte (Ésa 29,13): „Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha... (Máté 15,8-9).

A Biblia emlékeztet bennünket arra, hogy sem az ösztönök, sem a hagyományok vagy kísérletek nem megbízható irányelvek az istentiszteletet illetőleg. Csak a Biblia az egyetlen megbízható útmutatónk. Korunk iróniája, hogy sokan, akik a Bibliát tartják az igazság egyetlen mércéjének, nem is tanulmányozzák komolyan, mit mond a Biblia az igaz istentiszteletéről. Kutatnunk kell az Írást, hogy megtaláljuk benne Isten akaratát, amely vezetne bennünket az istentisztelet kérdésében.

8. Az istentisztelet jellegzetessége

Azért, hogy megtanulhassuk Istent dicsőíteni az általa kedvelt módon, meg kell értenünk az istentisztelet bibliai álláspontját. A Biblia az istentisztelet szót legalább háromféleképpen használja.

A személyes és a közös istentisztelet

Először is, az istentisztelet a keresztény ember egész életére vonatkoztatható. Meg kell tanulnunk az életet Istenért élni. Arra kellene vágyakoznunk, hogy mindent, amit teszünk, azzal Istent szolgáljuk – szeretettel. Pál apostol ebben az értelemben gondol az istentiszteletre, amikor a Rómabeliekhez írt levél elején a gyakorlati kereszténységről beszél: „Kérlek azért titeket atyámfiak az Istennek irgalmasságára...” (Róm 12,1-2). Ezekben a versekben az egész életet istentiszteletnek tekinti.

Másodsor, az istentisztelet vonatkoztatható még arra az időre, amit személyesen töltünk imával, dicsőítéssel, elmélkedéssel vagy

bibliaolvasással. David éjjelente Istent dicsérte, és imádkozott megénekelt.

„Ha reád gondolkodom ágyamban: őrváltásról őrváltásra rólad elmélkedem” (Zsolt 63,6-7).

Harmadszor, az istentisztelet arra az időszakra is vonatkoztatható, amikor a keresztények összejönnek, hogy közösen dicsőítsék Istent. Erről a fajta istentiszteletről ad parancsot a Szentírás, amikor így szól: „El nem hagyván a magunk gyülekezetét” (Zsid 10,25). A zsoltárok ünneplik a közös istentisztelet előnyét.

„Dicsérem az Urat teljes szívből: az igazak környezetében és a gyülekezetben” (Zsolt 111,1).

Világos, hogy az Úr is azt szeretné, hogy az Ő népe közösségként együtt lenne, kifejezve, hogy ők a Krisztus teste, miközben együttesen imádják Őt.

Mindhárom szempontnak léteznie kell a keresztény életében: egész élete istenszolgálat legyen; legyen saját imaélete, bibliatanulmányozása, elmélkedése és Isten dicsőítése; és Istent szolgálni a közösségben, amely úgy hisz Krisztusban, ahogy azt az Írás tanítja: még külön előny, öröm és áldás.

9. A háládatosság lelkülete

„Mindenben hálákat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok” (1Thess 5,18).

Bármilyen legyen is a napunk, még akkor is, ha fáradtak, feszültek vagyunk, az istentisztelet legfontosabb pillanatai azok, amelyek hálás Isten-dicsőítéssel telnek el. A hálás szív olyan, mint az örökzöld fa: se hófúvásban, se szélben, se esőben nem dobja le a leveleit. Minden évszakban egyformán zöldellő. Milyen is lenne, ha mindig olyan hívők társaságában lehetnénk, akik a körülményektől függetlenül: mindig hálásak? Képzeltetek el egy olyan gyülekezetet, amelyben a hívők mindig boldogan kifejezik a hálájukat!

Pál apostol emlékezteti a bajban levő egyházat, hogy a hálaadás útja az öröm ellenállhatatlan lelkületét ápolja. Az apostol kéri a gyülekezetet, hogy Isten magasztos kegyelmére összpontosítson, amely felemeli őket, és akkor bőséges lesz a hálaadásuk. „Mert minden

értetek történik, hogy minél bővebben áradjon a kegyelem, s így hálát is mind többen adjanak az Isten dicsőségére. Ezért nem veszítjük el kedvünket, mert bár a külső ember romlásnak indult bennünk, a belső napról napra megújul” (2Kor 4,15-16; SZ.I. ford. Biblia). Pál apostol olyan gyülekezethez intézte a levelét, amely már sok olyan próbát kiállt, ami önmagában is tönkretelhetné sok vallási közösség örömét. Pál apostol felszólítja a hívőket, hogy hálás istendicsőítéssel irányítsák magasba a tekintetüket, hogy elvehessék az életkörülményeiket felülmúló áldásokat.

Jézus egyszer Samária és Júdea határvidékén járt. „És mikor egy faluba beméne, jöve elébe tíz bélpoklos férfi, kik távol megállának: És felemelék szavukat, mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! És mikor őket látta, monda nékik: Elmenvén mutassátok meg magatokat a papoknak. És lőn, hogy míg odamenének, megtisztulának. Egy pedig ő közülök, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatére, dicsőítvén az Istent nagy szóval; és arccal leborula az ő lábainál hálákat adván néki: és az Samariabeli vala. Felelvén pedig Jézus, monda: Avagy nem tízen tisztulnak-e meg? A kilence pedig hol van? Nem találkoztak, akik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen?” (Lukács 17,12-18).

Ellen G. White, a „Jézus élete” című könyvben megjegyzi: „A menny minden kincsét odaadta az ember megmentéséért, aki mégsem törődik Isten nagy szeretetével” (JÉ, 287). Az Üdvözítő talán ma is felteszi a kérdést. Hol vannak a hívők? Hol vannak a háládatos szívű emberek? Hol vannak azok az emberek, akiket annyira meghatott Isten golgotai kegyelme, hogy csak azt tartják beszélgetéshez méltó témának? Hol vannak azok, akiket átformált az evangélium igazsága? Hol vannak az Isten gyermekei, akik csak azért panaszkodnak, mert nem találnak szavakat, hogy jobban kifejezzék Isten iránti szeretetüket a miatt, amit értünk tett? George Meredith mondta: „A hála a szív emlékezése”. Képzeljétek el, ma milyen könnyen el lehet felejtani mit tett értünk Isten, vagy hogy milyen gyorsan eltelik a napunk úgy, hogy közben észre sem vesszük Isten áldásait, ahogy ez a *Lukács evangéliumában* leírt, tíz bélpoklossal történt.

A hálás szív csordultig van, és nincs benne hely a csüggedés számára. Gondoljunk csak arra az illusztrációra, amikor egy ember véletlenül ráakadt egy magtárra, ahol a sátán az emberi szívbe

elvetendő magokat őrizte. A csüggedés magvából volt a legtöbb, mert ez majdnem mindenütt kikelt. Meg is kérdezte a sátánt: van-e olyan hely, ahol a csüggedés magva nem tud kikelni? A sátán így válaszolt neki: „Az egyetlen hely, ahol a csüggedés magva nem tud kikelni az a hálás ember szíve”. Habár ez csak egy illusztráció, ám szépen lefesti a hálás szív természetét.

10. A keresztény otthon hatása

„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (János 8,12)

A mi időnk, erőnk és minden tehetségünk Istené. Ha mindezt Neki szenteljük, a világosságunk fényleni fog. Először is leginkább azoknak, akikkel együtt élünk az otthonunkban, akik közvetlen kapcsolatba állnak velünk, de az otthonunk falán kívülre is eljut, a „világba”. Sokak számára ez élet illata lesz az életre, habár olyanok is lesznek, akik majd elutasítják a világosság felismerését, és hogy abban járjanak. Ők az embereknek azon csoportjához tartoznak, akikről a Megváltó ezeket mondta: „Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak” (János 3,19). Ők vannak a legnehezebb helyzetben; de mi az ő viselkedésmódjuk miatt nem szűnhetünk meg fényleni.

Tegyük fel, hogy a világítótorony őre, mivel egy hajó nem figyelt a figyelmeztetéseire és zátonyra futott, kikapcsolja az összes világítást: „Nem akarok tovább gondoskodni a világításról és a világítótornyról”. Ez milyen következményekkel járna? Persze, hogy nem fog így viselkedni! Egész éjszaka működteti a világosságot, s a világítótorony messze sugározza a fényt, mindazoknak a tengerészeknek az áldására, akik a sekélybe, vagy a sziklás part közelébe kerülnek. Ha egy hajó összetörne a sötétben, az egész világ megtudná, hogy ezen és ezen az éjszakán, ezen és ezen a helyen, egy hajó darabokra tört, mivel a világítótorony nem világított. Ám ha a hajók úgy törnek össze, hogy nem figyeltek a világosságra, a világítótorony őret nem hibáztathatják; figyelmeztetve voltak, de nem ügyeltek a figyelmeztetésre.

Mi lenne, ha az otthonunk fénye kihalna? Akkor az otthon minden lakója a sötétségben maradna; a következményei éppen olyan

rombolóak lennének, mintha a világító torony fénye aludt volna ki. A lelkek rátok tekintenek, keresztény testvéreim, hogy lássák, megnehezedett-e a szívetek az élet gondjai miatt, vagy készültök a jobb, eljövendő életre. Igyekeznek majd megállapítani, milyen hatású az éleetek, hű misszionáriusok vagytok-e az otthonotokban, készítve gyermekeiteket a menny számára.

A keresztény első kötelessége az otthona. „Apák és anyák, nagy felelősség hárul rátok. Életre vagy halálra nevelitek-e a gyermekeiteket; arra tanítjátok-e őket, hogy a föld az otthonuk, hogy mindig teljesítsék önző vágyaikat; vagy a halhatatlan életre készítitek őket, Isten örök dicsőítésére. E kettő közül, melyik fog megvalósulni? Életkötelességetek legyen, hogy minden gyermeket, akit Isten rátok bízott, az isteni mintára legyen megformálva.” (Sings of the Times, 1886. január 14.)

11. Bizonyíték, amelynek a hitetlenek se tudnak ellenállni

„Amíg nálatok van a világosság, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiait legyetek!” (János 12,36)

A rendezett keresztény otthon hatalmas érv a keresztény vallás valósága mellett – olyan érv, amelyet a hitetlen nem tud megcáfolni. Az ilyen otthonból jövő gyerekek is felkészülten fogják várni a hitetlenek bölcselkedéseit. Elfogadták a Bibliát hitük alapjául, ezért van egy erős támaszuk, amelyet nem tud elmosni a hitetlenség árja.

Krisztus mondta: „Ti vagytok a világ világossága!” Talentumokat kaptunk Tőle sáfárkodásra. Mit fogunk tenni a ránk bízott dolgokkal? Engedjük-e világítani a világosságunkat, hasznosítva talentumainkat Isten dicsőségére és embertársaink áldására, vagy önmagunknak próbálunk belőlük hasznot húzni? Sokan önzően használják fel a tehetségeiket. Mintha nem értenék, hogy mindnyájunknak meg kell jelennünk az ítéleten és nemsokára számot kell adnunk arról, hogyan használtuk ki a jótevésre adott isteni alkalmakat! Ugyan milyen kifogásokat találnak majd az emberek azon a nagy napon

arra, hogy miért nem helyezték Isten szolgálatába az adottságaikat, a képzettségüket, a taktikusságukat, a kitartásukat, az igyekezetüket?

Ha azt akarjuk, hogy a világosságunk fényeskedjen, akkor isteni segítségre van szükségünk. Jézus azért halt meg, hogy segíthessen nekünk ebben. Így szól hozzánk: „Fogja meg erősségemet, kössön békét velem; békét kössön velem!” (Ésa 27,5). Ragadjátok meg a végtelen hatalom karját, meglátjátok, mily drága lesz a számotokra, és az egész menny a segítségetekre fog sietni. „Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással” (1János 1,7), és a szent angyalokkal. Jósuának, Jehosadák fiának, ezt mondták: „Ha az én utjaimban jársz, és ha parancsolataimat megtartod: (...) ki- s bejárást engedek néked ez itt állók között” (Zakariás 3,7). És kik azok az „itt állók”? Istennek angyalai. Jósuának, a főpapnak, állandó, élő kapcsolatot kellett fenntartania Istennel, és csak így járhattak vele az angyalok és kaphattak isteni erőt a teljes munkájához.

És akkor, kedves barátaim, keresztények, édesapák és édesanyák, megengedhetitek-e, hogy a ti világosságotok kialudjon? Nem, sohasem! Megengedhetitek-e, hogy elerőtlenedjen a szívetek, és ellankadjon a kezetek? Nem, sohasem! Egy nap majd a mennyei város nagy kapuját kitarják előttetek és akkor bemutatthatjátok magatokat és a gyermekeiteket a trón előtt, így szólva: Itt vagyok én és a gyermekek, akiket nékem adtál! Milyen nagy jutalma lesz ez a ti hűségeteknek, amikor majd meglátjátok a gyermekeiteket az örök élet koronájával Isten csodálatos városában. (Signs od the Times, 1886. január14.)

12. Támaszkodj a menny hatalmas Istenére

„És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mi rajtunk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá!” (Zsoltár 90,17)

A gyermekeiteknek meg kell tanulniuk féken tartaniuk a temperamentumukat és gyengéd, keresztényi lelkületet kell ápolniuk. Úgy irányítsátok őket, hogy megkedveljék Isten művét, és hogy jobban szeressenek imaházba járni, mint a szórakozóhelyekre. Tanítsátok meg őket arra, hogy a vallás egy élő elv. Ha én azzal a meggyőződéssel

nőttem volna fel, hogy a vallás csupán egy érzelem, életem teljesen haszontalan lett volna. Ezért: én soha nem engedem meg, hogy az érzések köztem és a menny közé álljanak. Az érzéseimtől függetlenül, mindig keresni fogom Istent: reggel, délben és este, hogy erőt nyerjek minden erő Forrásától.

Édesanyák, nem azért kaptátok-e az időt, hogy a gyermekeitek értelmét szépítgessétek, és jellemét ápoljátok? Nem arra kellene-e használnotok, hogy a hatalmas mennyei Istennél támogatást keressetek, Istent keressétek, és erőért meg bölcességért könyörögjétek, hogy gyermekeitek felkészíthessétek a menny számára, hogy olyan életet biztosítsatok nekik, amely örök, mint az Isten trónja? (...)

Lehet, hogy az édesanya estéről-estére a munkája felett görnyed, a gyermekei meg ima és „jőéjt-puszi” nélkül mennek aludni. Nem köti őket a szívéhez a meleg szeretet fonálával, mivel „túl elfoglalt”! (...)

Valaki talán megkérdezi, miért beszélünk annyit az otthoni vallásról és a gyerekekről. Hát azért, mert némelyek megbocsáthatatlanul elhanyagolják az otthoni kötelezettségeiket. Isten szolgálóiként és szülőkként, felelősek vagytok a gondotokra bízott gyerekekért. Sok gyerek istenfélelem nélkül nő fel, mint egy féktelen, istentelen, hálátlan és szentségtelen lény.

Ha ezeket a gyerekeket megfelelően nevelték volna, ha istenismeretben és istenfélelemben növekedtek volna, mennyei angyalok lakoznának az otthonotokban. Ha hűséges hittérítők lettetek volna otthon... akkor a gyermekeitek most mellettek állnának, mint Isten művének eredményes munkásai.

Nagy hatással lehetnétek a világra, ha látnák, hogy együtt szolgáltok és dolgoztok Isten művében! Egy ilyen család erőteljes igehirdetés a kereszténység valóságáról. Mindenki láthatja, hogy a családban jó légkör uralkodik, mely befolyásolja a gyermekeket, és hogy Ábrahám Istene velük van. Ha a hitvalló keresztények otthona helyes, vallásos példát mutat, akkor hatalmas befolyást áraszt a jóra. Ők valóban a „világ világossága” lesznek. (Signs of the Times, 1886. január14.)

13. Krisztus adja a szükséges erényeket

„Hogy fiaink olyanok legyenek, mint a plánták, nagyokká növe ifjú korukban; leányaink, mint a templom mintájára kifaragott oszlopok.” (Zsolt 144,12)

Az anya első és legsürgősebb feladata a Teremtője iránt, hogy a gyermekeket megtanítsa az Ő számára. (...) Milyen figyelmesen kell tehát beszélnie és viselkednie a kis tanulók előtt.

Édesanyák, legyetek tudatában a ténynek, hogy példátok és befolyásotok hatással van gyermekeitek jellemére és sorsára; felelősségeteket tartva tehát szem előtt, kiegyensúlyozott gondolkodást és hibátlan jellemet fejlesszettek, csak azt terjesszék magatok körül, ami igaz, jó és szép.

Megváltónk szeretettel és rokonszenvvel figyel téged. Kész meghallgatni imádat és megadja a szükséges segítséget. Ismeri minden anyai szív terhét és minden szükségben a legjobb Barát. Örökkévaló karja támogatja az istenfélő, hűséges édesanyát. Midőn a földön tartózkodott, olyan édesanyja volt, aki szegénységgel küszködött, akinek sok gyötrő gondja és baja volt, ezért együtt érez minden keresztény édesanyával gondjaiban és bajaiban. Az a Megváltó, aki hosszú utat tett meg azért, hogy enyhítse egy asszony gyötrődő szívét, akinek leányát gonosz lélek szállta meg, meghallgatja az édesanyák imáját és megáldja gyermekeiket.

Aki a részvét könnyeit hullatta Lázár sírjánál és visszaadta Máriának és Mártának eltemetett testvérét; aki megbocsátott Mária Magdalénának; aki megemlékezett édesanyjáról, miközben haláltusájában függött a kereszten; aki megjelent a síró asszonyoknak és követeivé tette őket, hogy hirdessék a feltámadt Megváltó első örömhírét; ma is az édesanyák legjobb Barátja, mert kész segíteni nekik életük minden helyzetében.

A Megváltónk, aki megérti szívünk küzdelmeit, aki ismeri természetünk gyengeségeit, együtt érez a hiányosságainkkal, megbocsátja tévedéseinket, és áldásaiban részesít, amelyekre őszintén vágyunk. Az öröm, a békeség, a türelem, a gyengédség, a hit, a jöttet a keresztényi jellemhez tartozik. Ez mind a Szentlélek gyümölcse, a keresztény koronája és egyben az oltalma is. Az otthon, ahol ezek az erények uralkodnak, tele van fiakkal, akik olyanok „mint a plánták,

nagyokká nőve ifjú korukban” és lányokkal, akik olyanok „mint a templom mintájára kifaragott oszlopok”. Ez a mennyei eredmény nem a körülményektől függ, se az ember gyarló értékelésétől vagy szándékától. Semmi sem nyújthat tökéletesebb meglepődést és örömet, mint a keresztényi jellem formálásának műve; a legnagyobb igyekezetek se lehetnek ennél magasztosabbak. (Signs of the Times, 1886. szeptember 9.)

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2014
Istentiszteleti használatra